

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. ifj. Ferenczy Attila párfogó ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek, a Pénzügyminisztérium (1054 Budapest, József nádor tér 2-4., ügyintéző: dr. Csongrádi Erika jogi előadó) által képviselt Magyar Állam alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2007. február 22. napján meghozott, 2.P.23.070/2006/9. számú ítélete ellen a felperes részéről 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 5.000 (ötezer) forint másodfokú perköltséget. A felperes részére kirendelt pártfogó ügyvéd ügyvédi munkadíját 6.000 (hatezer) forint + 1.200 (ezerkettőszáz) forint Áfa összegben állapítja meg, amely költséget - a felperes költségmentessége folytán - a Magyar Állam visel. A le nem rótt 600.000 (hatszázezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság a felperes nem vagyoni kártérítés megfizetése iránt előterjesztett keresetét elutasította és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 10.000 Ft perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 600.000 Ft kereseti illetéket.

Az ítélet indokolásában ismertette a Ptk. 75. § (1) bekezdését, valamint a Ptk. 84. § (1) bekezdésében foglaltakat, majd kifejtette, hogy a felperesnek mint károsultnak azt kellett az eljárás során bizonyítania, hogy az alperes megsértette személyhez fűződő jogait, és a börtönök túlzásúfoltsága valamint a kényszerközösség miatt önbecsülése sérelmet szenvedett.

Ugyanakkor a felperes nem tudott olyan bizonyítékot szolgáltatni az eljárás során, amelyből az alperes helytállási kötelezettsége megállapítható lett volna, konkrét jogsérelmet sem igazolt, bizonyítási indítványt sem terjesztett elő.

Keresetében a büntetés-végrehajtási intézet elhelyezési körülményeit kifogásolta, azonban azt nem vitatta, hogy az alperes a jogszabályi környezet létrehozásával és a költségvetési keret biztosításával alkotmányos kötelezettségeinek eleget tett.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperesnek nem a Magyar Állam okozott személyiségi jogsérelmet, és azt is, hogy jogkövetkezményként jelentkező kárigényét csak a károkozóval szemben érvényesítheti.

A Magyar Állam más jogi személyek esetleges jogellenes magatartása miatt nem tartozik felelősséggel.

A személyiségi jog megsértése miatti felelősség, illetve a helytállási kötelezettség bizonyítottságának hiányában az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és a pervesztes felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a perköltség megfizetésére is kötelezte.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben azt kifogásolta, hogy a bíróság nem vette figyelembe milyen élethelyzetben van, milyen joghátrányok érik.

Lehetetlen feladatnak tartotta a nyilatkozattételt, tekintettel arra, hogy a fegyintézet parancsnokával ő kapcsolatot nem tud teremteni, és egy elítéltet egyébként sem tájékoztatnak a börtönviszonyokról.

Kifogásolta, a Pénzügyminisztérium képviseleti jogát, illetve azt hogy az alperes nem rendelkezik ismeretekkel a börtönök rossz állapotáról. Hivatkozott a ...ban megjelent cikkekre, melyben az újság szintén a büntetés-végrehajtási intézetek túlszűfoltásáról, mint országos jelenségről közölt cikkeket, amit az ... és a ... csatorna hírműsoraiban is elismertek.

Előadta, hogy ilyen körülmények között a büntetés nem éri el a törvényben meghatározott célt, a jogszabályi rendelkezések folyamatosan sérülnek, a rossz életkörülmények pszichikai sérüléseket okoznak, ezáltal sérül az egészséges élethez fűződő alapvető emberi jog is.

Az Európai Unió elmarasztaló határozataira utalással kérte a rossz viszonyok megszüntetését, valamint a jogharmonizációt.

Az alperes felelőssége, mint büntetés-végrehajtási intézet, mint végrehajtó szerv felelőssége álláspontja szerint fennáll, azonban a bírói ítélezési gyakorlat nincs tekintettel a hazai fegyintézetek állapotára.

A Magyar Állam a büntetés-végrehajtási intézetek üzemeltetője, így ő tartozik felelősséggel a kialakult rossz, jogsértő és törvénytelen helyzetért.

Kérte továbbá a perköltség elengedését is.

A Fővárosi Ítéltábla a felperes részére személyes költségmentességet engedélyezett és részére képviselete ellátása érdekében pártfogó ügyvédet rendelt ki, aki a fellebbezés kiegészítése körében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését, mert az alperes a jogszabályi feltételeknek nem tett eleget, így a nem megfelelő elhelyezésre vonatkozó 6/1996 (VII. 30) IM rendeletben foglaltakat megsértette és ezzel személyiségi jogsértést követett el.

Eljárása továbbá sértette a Pp. 7. § (2) bekezdését is, mert nem tájékoztatta a felperest a megkeresett bíróság útján történő meghallgatás, a helyszíni szemle valamint az orvosszakértő kirendelésének lehetőségéről, ezért a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján kérte az új eljárás lefolytatását.

Az alperes elsőfokú bíróság ítéletének a helyben hagyását kérte.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a felperes fellebbezése nem alapos, mert az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló adatok alapján a tényállást helyesen állapította meg és az abból levont jogi következtetése is helytálló.

A felperes az elsőfokú bíróság kiiktatása ellenére nem bizonyította, hogy emberi méltóságát az alperes megsértette illetve azt sem, hogy az alperes magatartásával összefüggésben kár érte.

Az 1979. évi 11. törvényerejű rendelet szabályozza az elítéltek kötelezettségeit és jogait. A tvr. 35.§ (1) bekezdésben rögzítettek szerint az elítélt a szabadságvesztésének végrehajtása során ért kárért a Ptk. alapján terjeszthet elő kártérítés iránt igényt a büntetés-végrehajtási szervezet ellen.

Ezen rendelkezés alapján, valamint az 1995. évi CVII. törvény 2. § (5) bekezdésének megfelelően a felperes a károkozóval szemben érvényesítheti igényét, mert a Magyar Államot az adott tényállásra alapítottn - a fegyházviszonyok a túlzásfolttság, a kényszerközösség, a nem megfelelő életkörülmények - a felperes személyhez fűződő jogainak megsértése miatt a Ptk. 84. § (1) bekezdése, valamint a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján kártérítési felelősség nem terheli, ugyanis ezen jogszabályi rendelkezés azt mondja ki, hogy „aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni”.

Mint ahogy arra az elsőfokú bíróság is helyesen rámutatott a felperes a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján e körben bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, sem okirati, sem egyéb bizonyítékkal azt nem igazolta, hogy az alperes - a Magyar Állam - személyhez fűződő joga megsértésével neki kárt okozott, amelyért a felperessel szemben közvetlenül felelősséggel tartozna.

A Fővárosi Ítéltábla a fentiekben kifejtettek és a Pp. 253. § (2) bekezdése valamint a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét - annak helyes indokaira

utalással - helybenhagyta és a perköltség megfizetésére kötelezte a Pp. 239. §-án keresztül is érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott.

, 2008. február 28.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s. k.
a tanács elnöke

. Győriné dr. Maurer Amália s. k.
előadó bíró

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s. k.
bíró

A kiadmány hiteléül:
tisztviselő